

[Jens Thomsen.]

det vilde da være et noget stærkt Skridt af Ministeren at ophæve en Lov, som er gennemført tidsbegrænset, selv om den er gennemført som en Bemyndigelse til Landbrugsministeren, og jeg vil da nok se, før jeg tror paa det, om Landbrugsministeren tør gøre det.

Med Hensyn til den omtalte Husmand takker jeg for Ministerens Udtalelse, naar Ministeren siger, at hvis jeg vil give ham Navnet, saa skal han faa Sagen berigtiget. Jeg har givet Ministeren Navnet paa Manden, og han har faaet Afslag, men jeg har det her og takker derfor Ministeren for, at han nu vil tage Affære, saa skal den paagældende nok faa sin Erstatning.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Saadan som det ærede Medlem nu sagde, har jeg ikke udtalt mig, for jeg stoler ikke saa godt paa det ærede Medlem. Nej, jeg vil først have Ansøgningen fra Husmanden og saa se paa, om den er berettiget eller ej. For selv om det ærede Medlem paastaar, at den er berettiget, saa ved jeg, at med Hensyn til det andet Spørgsmaal, om Forsikringsselskabet, ønskede det ærede Medlem ganske roligt, at jeg skulde tilsidesætte Lovens klare Bestemmelser. Derfor vil jeg sammen med mine Embedsmænd selv afgøre, om det er rigtigt og i Overensstemmelse med Loven, at han faar Erstatning.

Derneæst vil jeg gerne sige angaaende Spørgsmaalet om Udbetaling til Landbruget, at jeg føler mig overbevist om, at det ærede Medlems Indflydelse ikke er saa stor, at han nu, efter at jeg har faaet Tilslutning baade fra Formanden for Fællesrepræsentationen, fra De samvirkende Husmandsforeningers Formand og fra Landbrugsraadets Præsident, skulde kunne faa dem fra deres Ord. Det tror jeg ikke paa, og derfor føler jeg mig overbevist om, at der vil blive udbetalt det Beløb, som Landbruget hidtil har faaet — trods det ærede Medlems Anstrengelser i modsat Retning.

Carl Petersen: Jeg skal anbefale, at man stemmer for den af det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen foreslaaede Dagsorden.

Valdemar Thomsen: Under Forhandlingerne her er der, forekommer det mig, nogen Tilbøjelighed til at gaa uden om Kærnen i det foreliggende Problem. I Smørordningen af 22. December 1939 er der fastlagt en Hjemmemarkedspris paa 3 Kr. pr. kg. Herom kan der ikke herske

nogen som helst Tvivl. Stykke 2 i § 1 sikrer Smørproducenterne 3 Kr. pr. kg for den Del af Produktionen, der sælges paa Hjemmemarkedet, og denne Bestemmelse kan ikke — i hvert Fald ikke lovligt — fraviges hverken af Landbrugsministeren eller af Mejeribrugets Organisationer. Det forbavser mig derfor meget, efter at jeg har hørt det ærede Medlem Hr. Løje sige, at Venstre maa være Modstander af, at en enkelt Samfundsklasse skal betale de Udgifter, der her er Tale om, naar han dernæst siger, at Venstres Standpunkt er et noget andet, hvis Ministeren eventuelt kan tale sig til Rette med Mejeribrugets Mænd om det. De Konservatives, ja, for øvrigt ogsaa Socialdemokratiets og de Radikales Standpunkt er noget tilsvarende, og dermed tager altsaa disse Partier det samme Standpunkt som Ministeren og mener, at der kan administreres uden Hensyn til Lovens klare Bestemmelser.

Nu hører jeg nok den højtærede Landbrugsminister hævde, at han med Tilslutning af Landbrugsraadet og Husmandsforeningerne ifølge Bestemmelser i Loven har Ret til at disponere over Smørafgifterne efter Forgødtbefindende, eller i alt Fald over den Del af Afgifterne, der indkommer ud over det, som Ministeren kalder det normale. Det var jo den Forklaring, den højtærede Landbrugsminister gav i sit første Svar paa Forespørgselen. I sit andet Indlæg hævder Ministeren, at det staar til ham — han bliver større paa det efterhaanden —, for det første, om der overhovedet skal opkræves en Afgift, og for det andet staar det til ham, i Forbindelse med Mejeribruget eller med Landbrugsraadet og Husmandsforeningerne, hvordan Afgiften skal fordeles.

En saadan Fortolkning er jeg nu fuldstændig sikker paa vil blive underkendt af Domstolene. Ministeren og Organisationerne kan og skal fastsætte Regler — det staar i Smørordningens § 2, Stk. 1 — vedrørende den mest retfærdige Fordeling til Producenterne af de Smørafgifter, der indkommer ved Salg paa Hjemmemarkedet. Men hverken Ministeren eller nogen anden kan, hvis Loven skal overholdes, disponere over en eneste Øre af de Midler, som Afgifterne indbringer, til andre Formaal end en Forøgelse af den alt for lave Smørpris til Landbruget.

I de foregaaende Smørordninger har der været Bestemmelser, som fastslog, at visse bestemte Beløb skulde anvendes til en Nedbringelse af Priserne for mindrebemidlede. Fra Oppositionspartierne er der gen-